

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/204/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8612202357
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8612202357.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Fiľakovského a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcu Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom v Bratislave, na ul. Bajkalskej č. 30, proti žalovaným 1. Y. V., nar. XX.X.XXXX, bývajúcemu v Q. č. XX, 2. U. V., nar. XX.X.XXXX, bývajúcej v Q. č. XX, a 3. R. F., nar. XX.X.XXXX, bývajúcemu v V. č. XXX, právne zastúpenému JUDr. Annou Lažovou, advokátkou so sídlom vo Svidníku, na ul. Sov. hrdinov č. 200/533, , za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, na Nám. legionárov č. 5, právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, na ul. Sov. hrdinov č. 163/66, o zaplatenie 14.488,18 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 26.06.2013 č.k. 2C/15/2012-78 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Svidník zo dňa 05.09.2013 č.k. 2C/15/2012-86 takto jednohlasne

o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením s výnimkou výroku, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené a výroku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom.

O d m i e t a odvolanie proti výroku, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené.

M e n í rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom tak, že žalobca a vedľajší účastník n e m a j ú právo na náhradu trov prvostupňového konania.

Žalobca n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania a žalovaným v 1., 2. a 3. rade sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

Vedľajšiemu účastníkovi sa p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia vo výške 294,18 Eur a žalobca je p o v i n n ý ju zaplatiť JUDr. Igorovi Šafrankovi, advokátovi, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 6.819,87 Eur s 9 % úrokom z omeškania od 1.3.2012 do zaplatenia v 100,- Eur mesačných splátkach. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a účastníkom trovy konania nepriznal. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 882,11 Eur.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že účastníci v máji roku 2006 uzatvorili zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere. Žalovaní v 1. a 2. rade zmluvu uzatvárali ako dlžníci

a žalovaný v 3. rade ako ručiteľ prevzal na seba povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojia žalovaní v 1. a 2. rade. V dôsledku neplnenia si povinnosti zo strany žalovaných žalobca od zmluvy listom zo dňa 18.8.2011 odstúpil. Nakoľko uzatvorená zmluva mala charakter zmluvy spotrebiteľskej, odstúpenie od zmluvy sa posudzovalo podľa ustanovenia § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia sa zmluva zrušuje s účinkami od začiatku a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva. Účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia (§ 457 Občianskeho zákonníka).

Akékoľvek rozšírenie záväzkov spotrebiteľa popri vzájomnej reštitučnej povinnosti po zániku zmluvy s účinkami ex tunc, postavenie spotrebiteľa zhoršuje. Inými slovami povedané dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa zmluvy dohodnutej medzi účastníkmi konania sú nevýhodnejšie, ako dôsledky odstúpenia podľa úpravy v Občianskom zákonníku. Spotrebiteľia môžu právom očakávať, že zmluvné podmienky koncipované v rámci štandardnej typovej zmluvy ich nezaväzujú, pokiaľ sú nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka (princíp právnej istoty, dôvery v objektívne právo). Ide o akúsi jednostrannú kogentnosť ustanovení Občianskeho zákonníka v záujme vyššej ochrany pri štandardných typových zmluvách.

Nemožno tiež prehliadnuť, že je to dodávateľ, ktorý naformuloval zmluvu (štandardná typová zmluva) a dobrovoľne sa rozhodol využiť ustanovenie zmluvy o odstúpení, aj keď existujú iné inštitúty súkromného práva, ktoré zmluvu komplexne nerušia s účinkami od momentu jej uzavretia (napríklad výpoveď).

Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

V dôsledku odstúpenia od zmluvy žalobcovi vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca poskytol finančné prostriedky vo výške 16.464,19 Eur a žalovaní v 1. a 2. rade ku dňu odstúpenia od zmluvy zaplatili žalobcovi celkovo sumu 9.644,32 Eur. Na strane žalovaných vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 6.819,87 Eur (16.464,19-9.644,32=6.819,87 Eur). Na zaplatenie tejto čiastky boli preto spoločne a nerozdielne zaviazaní žalovaní v 1. až 3. rade.

Okrem istiny boli žalovaní zaviazaní aj k zaplateniu úrokov z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Úroky z omeškania boli priznané od 1.3.2012, teda po účinnom odstúpení žalobcu od zmluvy.

Žalovaným bolo zároveň povolené vykonať úhradu prisúdenej pohľadávky v splátkach s prihliadnutím na sociálnu situáciu žalovaných v 1. a 2. rade, ktorí majú len minimálny príjem.

Výrok o trovách konania účastníkov bol odôvodnený ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p..

Čo sa týka trov konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom o týchto sa rozhodovalo v súlade s ustanovením § 142 ods.1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku v spojení s opravným uznesením podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok v spojení s opravným uznesením zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Ako dôvod uviedol, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Úverový vzťah bez ohľadu na povahu jeho účastníkov je tzv. absolútnym obchodom. Vyplýva to z ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka účinného v čase vzniku úverového vzťahu, podľa ktorého sa touto časťou zákona spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy so zmluvy o úvere. Účelom Smernice Rady č. 93/13/EHS bolo stanoviť všeobecné kritéria na hodnotenie nekalého charakteru zmluvných podmienok v konkrétnych zmluvách bez ohľadu na to, či sa ako zmluvný typ spravujú ustanoveniami občianskeho alebo obchodného práva. Cieľom smernice nebolo vylúčiť pôsobnosť zákonnej úpravy v prospech spotrebiteľa ale zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady č. 93/13/EHS). V súlade s citovaným zmyslom a účelom smernice boli v zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa definované spotrebiteľské zmluvy ako zmluvy uzatvorené podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného

zákonníka ako aj všetky iné zmluvy. Novela Obchodného zákonníka vykonaná zákonom č. 9/2013 Z. z. odkazuje napr. na použitie predpisov občianskeho práva v prípade úrokov z omeškania. Z európskej úpravy ochrany spotrebiteľa, ako aj zo znenia Obchodného zákonníka je zrejmé, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je vzťahom obchodnoprávnym a vzťahuje sa naň právna úprava Obchodného zákonníka vrátane právnej úpravy odstúpenia od zmluvy. Režim Obchodného zákonníka bol dohodnutý tiež v záverečných ustanoveniach zmluvy o úvere. V obdobnom prípade, posudzujúc to, akým zákonom sa majú spravovať záväzkové vzťahy vyplývajúce z ručenia v prípade zabezpečenia plnenia z úverovej zmluvy, včítane právneho vzťahu medzi ručiteľom a dlžníkom a posudzovania otázok premlčania sa už zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky. Svojím uznesením vydaným vo veci 6 MCdo 4/2012 určil, že tieto vzťahy sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka. Hoci sa nejedná o skutkovo totožný prípad, základný právny princíp je totožný. Na záväzkové vzťahy týkajúce sa úverových zmlúv sa v celom rozsahu uplatňujú ustanovenia Obchodného zákonníka. Čo sa týka inštitútu odstúpenia od zmluvy tento je komplexne upravený v ustanoveniach § 344 a nasl. Obchodného zákonníka. Účinky odstúpenia od zmluvy a teda zánik práv a povinností zo zmluvy nastáva ex nunc okamihom doručenia odstúpenia druhej zmluvnej strane. Zmluva sa od počiatku nezrušuje. Ak podľa obchodnoprávnej úpravy odstúpením od zmluvy sa zmluva od počiatku nezrušuje, žalobca má nárok i na priznanie riadneho úroku až do úplného zaplatenia poskytnutých úverových prostriedkov v zmysle ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka a taktiež má nárok od účinnosti odstúpenia od zmluvy aj na zmluvne dohodnutý úrok z omeškania vo výške 5 % ročne s poukazom na ustanovenie § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka a čl. VII. bod 8 zmluvy o úvere. Za správne sa nedá označiť ani povolenie splátok vo výške 100 Eur mesačne. V odôvodnení rozhodnutia sa uvádzajú ekonomické a sociálne pomery iba žalovaných v 1. a 2. rade. Pre určenie výšky splátky je potrebné zistiť finančné a ekonomické pomery všetkých zaviazaných a teda aj žalovaného v 3. rade. Rozhodnutie je nepreskúmateľné aj v otázke priznania trov konania právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka. Nie je známe, či vôbec vedľajší účastník vie o tom, že ho v tomto konaní zastupuje advokát. Je pritom štandardné, že súdy náhradu trov konania vedľajším účastníkom, ktorí vstúpili z vlastnej vôle a iniciatívy bez predošlého vedomia žalovaných, nepriznávajú.

Žalovaní a vedľajší účastník navrhli rozsudok v spojení s opravným uznesením ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd v zmysle zásad ustanovenia § 212 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením spolu s konaním ktoré mu predchádzalo vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie žalobcu, s výnimkou odvolania smerujúceho proti výroku, ktorým bola žalobe čiastočne vyhovie a proti výroku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom, nie je opodstatnené.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na skutočnosť, podľa ktorej ochrana spotrebiteľa v čase uzatvorenia zmluvy bola obsiahnutá v zákone č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Tento právny predpis účinný v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 23a ods. 1 za spotrebiteľské zmluvy považoval zmluvy uzatvorené podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárali vo viacerých prípadoch a bolo obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňoval. Uvedené ustanovenie teda nevyučovalo, aby charakter spotrebiteľskej zmluvy nemohla mať i zmluva o úvere uzatvorená v súlade s ustanoveniami § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

Základnou črtou spotrebiteľskej zmluvy je to, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva uzatvorená žalobcom túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o úvere boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné obchodné podmienky, ktoré spotrebiteľ ovplyvniť nemohol, nakoľko boli už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov.

Novela Občianskeho zákonníka uskutočnená zákonom č. 150/2004 Z.z. s účinnosťou od 1.4.2004 zakotvila do nášho súkromného práva právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv. Uvedenou novelou bola

prebratá i Smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, čo je zrejme z ustanovenia § 879 g Občianskeho zákonníka. Aj keď Občiansky zákonník účinný od 1.4.2004 v ustanovení § 52 ods. 1 za spotrebiteľské označil len odplatné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka a zmluvy podľa § 55 Občianskeho zákonníka, táto okolnosť nevyklučuje aplikáciu ustanovení § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní neprijateľných podmienok aj v iných spotrebiteľských zmluvách napr. v úverových zmluvách. Obchodný zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv a ani právnu úpravu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách vôbec neobsahoval. Tento právny predpis v širšom rámci súkromnoprávnej úpravy, ktorej základným všeobecným predpisom je Občiansky zákonník má postavenie predpisu špeciálneho. Ustanovenie § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka priamo ukladá riešiť otázky Obchodným zákonníkom neupravené podľa predpisov Občianskeho práva.

V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého občianskoprávne vzťahy pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Vychádzajúc z uvedeného v dôsledku nedostatku inej právnej úpravy neprijateľných podmienok pri úverových zmluvách je potrebné vychádzať z ustanovení § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka upravujúcich analogický prípad. Inak by sa minula účinkom do nášho právneho poriadku implementovaná Smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Čo sa týka právnej úpravy odstúpenia od zmluvy táto bola obsiahnutá v dvoch právnych predpisoch a to v Obchodnom zákonníku a v Občianskom zákonníku. Podľa ustanovenia § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zmluva zaniká, keď v súlade s týmto zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane. Tento právny predpis v ustanovení § 351 ods. 1 umožňuje, aby určité ustanovenia mohli podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu trvať aj po ukončení zmluvy. Na rozdiel od uvedeného Občiansky zákonník s odstúpením od zmluvy v ustanovení § 48 ods. 2 v zásade spája jej zrušenie a to s účinkami od začiatku. Zákonná úprava odstúpenia od zmluvy v Občianskom zákonníku je teda pre žalovaných ako spotrebiteľov výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa žalovaní vzdať nemohli.

V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Keďže ustanovenie § 54 Občianskeho zákonníka nikdy nebolo zaradené medzi prípady relatívnej neplatnosti (§ 40a Občianskeho zákonníka) išlo o neplatnosť absolútnu vyplývajúcu z ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka a pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musel súd prihliadať z úradnej povinnosti.

Možnosť použitia Obchodného zákonníka ako aj Občianskeho zákonníka na právny vzťah vzniknutý medzi zmluvnými stranami priamo vyplýva z článku VIII. bod 1 Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere. Ak samotný žalobca v zmluve umožnil použitie tak Obchodného zákonníka, ako aj Občianskeho zákonníka, použitie pre spotrebiteľa nevýhodnejšej úpravy pri odstúpení od zmluvy vyplývajúcej z Obchodného zákonníka je neprípustné.

Okrem toho ustanovenia Obchodného zákonníka o odstúpení od zmluvy nemožno, ako to už bolo skôr konštatované, aplikovať na zmluvu o úvere uzatvorenú síce podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka ale majúcu charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa ustanovenia § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Nebolo by totiž logické, aby pri spotrebiteľských zmluvách uzatvorených podľa Občianskeho zákonníka alebo podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinných v čase uzatvorenia zmluvy sa odstúpenie od zmluvy riadilo Občianskym zákonníkom a v iných spotrebiteľských zmluvách uzatvorených podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, Obchodným zákonníkom.

Takýmto prístupom by došlo k znevýhodneniu veľkej skupiny spotrebiteľov v porovnaní so skupinou druhou. V tejto súvislosti je potrebné upozorniť, že potreba aplikácie občianskoprávnej úpravy

odstúpenia od zmluvy vyplýva tiež z ustanovenia § 5 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. V poznámke 9 k tomuto ustanoveniu je uvedený odkaz priamo na ustanovenie § 48 Občianskeho zákonníka.

Keďže dôsledky odstúpenia od zmluvy boli správne posúdené podľa ustanovenia § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v dôsledku zrušenia zmluvy s účinkami od začiatku sa zrušili i ustanovenia zmluvy upravujúce úrok za poskytnutie úveru a zmluvne dohodnutý úrok z omeškania.

Vo vzťahu k námietkam poukazujúcim na neskúmanie ekonomických a finančných pomerov žalovaného v 3. rade je potrebné dodať, že tieto nie sú právne významné. Žalovaný v 3. rade v zrušenej zmluve mal iba postavenie ručiteľa a zo zrušenej zmluvy mu žiadne plnenia poskytnuté neboli. Za takejto situácie tento účastník vôbec nemal byť zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia spoločne so žalovanými v 1. a 2. rade. V tomto smere ale rozhodnutie nebolo možné zmeniť, nakoľko žalovaný v 3. rade sa voči nemu neodvolal a v dôsledku odvolania podaného len žalobcom nebolo možné zmeniť rozhodnutie v jeho neprospech.

Odvolací súd preto postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. rozsudok v spojení s opravným uznesením s výnimkou výroku, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené a výroku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom ako vecne správny potvrdil.

Zároveň podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odmietol odvolanie proti výroku, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené ako odvolanie podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený. Nie každý účastník konania môže podať odvolanie proti rozhodnutiu. Predovšetkým ho nemôže podať ten účastník, ktorý sa po vyhlásení rozhodnutia odvolania výslovne vzdal (§ 207 ods. 1 O.s.p.). Oprávnenie k podaniu odvolania chýba tiež i účastníkovi, ktorému výrokom rozhodnutia nebola spôsobená určitá hoci i málo významná ujma na jeho právach. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, aby napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech odvolateľa. Výrok, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, žalobcovi žiadna ujma spôsobená nebola a preto tento účastník vo vzťahu k tomuto výroku právo podať odvolanie nemá.

Čo sa týka trov prvostupňového konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom pri rozhodovaní o nich sa malo vychádzať z ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. a nie z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.. Vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, čo je zrejmé z ustanovenia § 93 ods. 4 O. s. p.. Vstupom do konania mu vznikajú i práva a povinnosti súvisiace s náhradou trov konania upravenou v ustanovení § 142 a nasledujúcich O. s. p.. To znamená, že v prípade úspechu v spore mu môže byť priznaná náhrada trov konania a v prípade neúspechu môže byť zase zaviazaný na náhradu trov konania. Úspech alebo neúspech vedľajšieho účastníka v spore závisí od úspechu alebo neúspechu účastníka, na strane ktorého vystupuje. V prejednávanej veci úspech žalobcu a žalovaných bol približne rovnaký. Pri takomto rovnovážnom pomere úspechu a neúspechu strán sporu rozhodovanie o trovách konania nielen žalovaných, ale aj vedľajšieho účastníka vystupujúceho na ich strane sa malo riadiť ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p. umožňujúcim vysloviť, že žiadny z účastníkom nemá na náhradu trov právo.

Odvolací súd preto rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom zmenil (§ 220 O.s.p.) a vyslovil, že žalobca a vedľajší účastník nemajú právo na náhradu trov prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a z tohto titulu úspešnému vedľajšiemu účastníkovi sa priznala náhrada trov odvolacieho konania vo výške 294,18 Eur. Tieto trovy vychádzajú z hodnoty sporu v odvolacom konaní vo výške 7.668,31 Eur (14.488,18 Eur - 6.819,87 Eur = 7.668,31 Eur) pozostávajú z odmeny právneho zástupcu za jeden úkon právnej služby (spísanie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 25.10.2013) vo výške 237,34 Eur (§ 10ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z.), z režijného paušálu za jeden úkon vo výške 7,81 Eur a z 20 % DPH v sume 49,03 Eur. Čo sa týka žalovaných v 1., 2. a 3. rade tieto náhradu trov odvolacieho konania nežiadali priznať a preto im náhrada trov tohto štádia konania priznaná byť nemohla.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.